Temps Pasqual - Pentecosta

Per Administrador el dg., 08/06/2014 - 09:00

Ac 2,1-11
1 Co 12,3b-13
Jn 20,19-23

L'Esperit explica la vida entera de Jesús, des de la seva concepció en què l'ombra divina, com el núvol del desert, fecundà Maria, fins a la seva mort, en què entregà l'Esperit en mans del Pare. A la sinagoga de Natzaret declarà la magnitud de la possessió per l'Esperit. En llegir Isaïes trobà la significació i el retrat de la seva unció espiritual: *El Senyor m'ha enviat a portar la bona nova als pobres, a curar els cors desfets, a proclamar als captius la llibertat, i als presos el retorn de la llum, a proclamar l'any de gràcia del Senyor, el dia que el nostre Déu farà justícia, a consolar tots els qui estan de dol, ...(* Is 61, 1-2). En ser Jesús el cap de l'Església, tot el cos participa de la unció de l'Esperit. Jesús va alenar damunt dels deixebles i, com diu l'Evangeli, els envià de la mateixa manera que ell havia estat enviat pel Pare. No és gens estrany, per tant, que la seqüència que acabem de cantar faci la súplica ardent que vingui l'Esperit, identificant-lo com a pare dels pobres. En Jesús va ser pare dels pobres. En l'Esgésia ha estat, és i ha de ser, pare dels pobres. El nostre bisbe, profeta i poeta, Pere Casaldàliga, ho declarava així en la seva antologia Cantares de la entera libertad (Managua 1984, p 73) *El Espíritu ha decidido administrar el octavo sacramento: ¡la voz del Pueblo!* La primerenca comunitat del Cenacle va tenir una especialíssima cura dels pobres, tal com narren repetidament els Actes dels apòstols. Parlen de posar tot en comú i que cadascú només retiri el necessari. De llavors ençà, tant la múltiple assistència de la caritat com la punyent i comprometedora doctrina social de l'Església marca un camí reial per a viure en l'Esperit. Les encícliques socials, el Concili Vaticà II, els Sínodes, els documents de Medellín, de Puebla, d'Aparecida i, més actualment, "La joia de l'Evangeli" del Papa Francesc amplifiquen el clam dels pobres i urgeixen el remei a nivell planetari. En el seu Diari, Sant Ignasi discerneix sobre la pobresa i subratlla amb comprensió profunda com l'Esperit secunda l'èxit de la predicació en pobresa dels 72 enviats. Se li concedeix una visió de l'Esperit a mena de "flama ígnea". Reprodueix l'imaginari del relat de Lluc de la primera lectura. L'Esperit és foc. El Papa es queixava a Lampedusa de la fredor europea i manca de misericòrdia, tot el contrari de l'escalf diví que comunica l'Esperit. Sant Pau diu que l'Esperit ajuda la nostra feblesa quan no sabem pregar. Ell ens supleix, cridant a Déu confiadament com a Abbà. També l'Esperit dóna veu als pobres, amb un clam colpidor i entranyable. És un llenguatge radical d'una humanitat absoluta, exigint llibertat i justícia. Déu reconeix aquest clam de l'Esperit. I Déu ens el dóna com a Jesús i per Jesús. Tenim la capacitat i la missió d'escoltar i d'interpretar aquestes tantes llengües... la llengua del famolenc, de les víctimes de guerra, dels forasters, dels apallissats, dels abusats, dels nens del treball, de la dona menystinguda, dels diferents, dels ningú...! En una visió global, la terra és com una pastera que circula per l'univers solar a 40 Km per segon, on el passatge no mira els uns pels altres,sinó que cadascú procura el propi benestar. L'Esperit que planant sobre les aigües donà vida al món urgeix l'orientació de la brúixola cap al bé comú. Entre tots ho faríem tot, només que cadascú cuidés prou el seu entorn, la seva parcel·la. Sense l'Esperit Sant, Déu és llunyà, Jesucrist queda en el passat, l'Evangeli és com lletra morta, l'Església no passa d'una simple organització; l'autoritat és una dominació, la missió, una propaganda, el culte, una evocació melangiosa, l'actuació cristiana, una moral d'esclaus. Però en l'Esperit, el cosmos és exaltat i es percep el seu gemec per donar a llum el Regne, el Crist ressuscitat és ben present, l'Evangeli és una potència de vida, l'Església significa la comunió trinitària, l'autoritat s'experimenta com un servei alliberador, la missió esdevé potència d'una nova Pentecosta, la litúrgia és un memorial i una anticipació, l'actuació humana és divinitzada. (Ignasi Hazim, bisbe ortodox oriental) Veniu, oh Sant Esperit; Pare dels pobres, veniu.

ETIQUETES
FOC ESPERIT POBRES